

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Hejren

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Hejren", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid86748/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Hejren

Der kommer Hejren i Bølgeflugt,
Velkommen skal han være!
Rigtignok synger han ikke smukt;
Har ingen skjønne Fjære.
Rigtignok har han et slet Renomme
For visse Tyveranker;
Fiskeren vil ham nødtigen see;
Kun paa hans Død han tænker.
Men jeg tænker paa den yndige Ø,
Hvor han sin Rede bygger;
Den ligger i *Christian den Fjerdes* Sø
Dybt under Bøgeskygger.
Jeg tænker mig hen i den venlige By,
Der klynger sig til Skoven;
Naar Solen gaaer frem af sin Morgensky,
Og klart forgylder Voven.
Jeg tænker mig ind i den fremfarne Tid,
Da Kongesønnen øved
De Kræfter, som siden i blodige Strid
Hans mange Fjender prøved.
Da var der et Liv i den lille Stad;
Da var der Liv paa Søen;
Naar kongelig Styrmand ved Roret sad,
Og foer om *Abelsen*.
Jeg tænker i Tiden mig længere ind
Paa hine Trængselsdage,
Da Nøtteriismanden med Hertesind
Drev fremmed Vold tilbage.
Jeg tænker i Tiden mig længere op,
Og paa hin Kongemoder,
Der værged med liden trofaste Trop
Om sine unge Poder.
Vel er hun alt længe saa godt som glemt
Med Slægten hun forsvared;
Ej vides, hvor Ebbesens Liig er gjemt;
Hans Daad kun er bevared.

342

Trækfuglene

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

Vel ligger det prægtige Slot i Gruus,
Hvor Christian holdte Festen.
En Taarnruin er nu Uglens Huus,
Og Ræven ejer Resten.
Ak! Kongernes Slægter og Slotte forgaar;
Forgjæves man dem freder;
Men hisset de vilde Træer end staae,
Og bære Hejrereder. –

343

St. St. Blicher

Ternen

Terne! Du erindrer mig
Sødt om gamle Dage,
Mine Tanker vende sig
Gjerne did tilbage.

Tosset var jeg rigtig nok,
Da enhver, som vilde,
Udaf Eventyr en Skok
Kunde mig indbilde.

Kunde faae mig til at troe,
At Du var den samme,
Som til Signes Jomfruboe
Stak den røde Flamme.

Du var Skyld i al den Harm
Ved din trædske Tunge,
„Habor laae i Signes Arm“
Røbed Du den Konge.

Tidt ved Haborshøj jeg sad,
Og paa Hyrden hørte,
Naar han Signes Vise kvad.
Ak! hvor det mig rørte.

Hvad han sagde, hvad han sang,
Vist og fast jeg tro'de:
At Kong Siger her engang
Virkeligen bo'de.

At i Sigershøjen hist
Hviled sig hans Bøne,
Mens Du flager uden Rist
Over Gravens Stene.